

Skatteudvalget
Christiansborg
1240 København K

Ministeren

Dato
19. august 2022

J nr. 2022 - 257

Skatteudvalget har i brev af 9. marts 2022 stillet mig følgende spørgsmål 373 alm. del, som jeg hermed skal besvare. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget Signe Munk (SF).

Spørgsmål 373

Vil ministeren redegøre for de danske erfaringer med at give tilskud, afgiftsrefusion og afgiftsfradrag på baggrund aftaleordninger vedrørende energibesparelser, og hvad fordele og ulemper vil være ved at bruge en tilsvarende model i forhold til CO₂-reduktioner?

Svar

Der har eksisteret aftaleordninger på energiområdet i forskellige udformninger siden indførelse af de første CO₂-afgifter for erhvervene i 1990'erne, hvor der blev indført en aftaleordning for delvist at kompensere de mest energiintensive virksomheder for afgiftsstigningen.

Fra 1993 til 2014 eksisterede en aftaleordning, hvor CO₂-afgiften blev reduceret, hvis virksomheder indgik en aftale med Energistyrelsen om forskellige former for energieffektivisering. Ordningen, som var frivillig for virksomhederne, indebar bl.a., at energiintensive virksomheder fik reduceret CO₂-afgiften fra 25 kr./ton CO₂ til 3 kr./ton CO₂ mod en aftale om samtidig at gennemføre energieffektiviserende foranstaltninger. Den seneste ordning, som ophørte ved udgangen af 2020, var knyttet til virksomhedernes PSO-betaling, og kompenserede de mest el-intensive virksomheder for en del af PSO-betalingen mod krav om gennemførelse af energieffektive foranstaltninger.

En aftaleordning kan fx være en ordning, der kompenserer virksomheder for en afgift eller anden betaling betinget af modkrav som gennemførelse af energi- og CO₂-besparende tiltag. En aftaleordning lemper således fx belastningen af afgiften, og kan derved begrænse den forventede struktureffekt. En aftaleordning kunne dermed indføres mhp. at afbøde en afgifts virkning for de, som rammes hårdt, fx fordi de er meget konkurrenceudsatte eller har begrænsede og dyre omstillingsmuligheder.

Kompensationen gennem aftaleordningen afhænger ikke af omkostningerne ved de stillede krav, ligesom kravene ikke er krav til bestemte energi- eller CO₂-reduktioner, og kan således anses som en reduktion i fx afgiftsbelastningen. Det betyder, at

Klima-, Energi- og
Forsyningsministeriet

Holmens Kanal 20
1060 København K

T: +45 3392 2800
E: kefm@kefm.dk

www.kefm.dk

Side 1/3

CO₂-reduktionerne fra en afgift kombineret med en aftaleordning vil være mindre end ved rene afgiftsløsninger.

Dermed er det samfundsøkonomisk dyrere at nå samme CO₂-reduktioner, når en afgift suppleres med en aftaleordning.

En aftaleordning kombineret med CO₂-afgiften medfører således en mindre målretning end CO₂-afgiften alene, da ordningen giver mulighed for lempelser pba. individuelle forhold og bestemte aktiviteter uden et ensartet krav til CO₂-reduktioner, hvorfor tilskyndelsen til CO₂-reduktioner forvides sammenlignet med et ensartet prissignal.

Aftaleordninger er historisk blevet benyttet til at kompensere selektive virksomheder, fx de virksomheder der rammes hårdt af en afgift. Når en reduceret afgiftsbetaling betinges af, at virksomheden skal foretage tiltag, vil det i varierende omfang medføre omkostninger for virksomhederne for at indgå i ordningen. Omkostningerne vil afhænge af de krav, der er fastsat i aftaleordningen og virksomhedernes omkostninger forbundet med at gennemføre de stillede krav. Det må antages, at virksomheder kun vil indgå i ordningen, hvis der er en økonomisk fordel ved at indgå i aftaleordningen frem for at betale afgiften.

En aftaleordning vil skulle godkendes af EU-kommissionen, hvor det bl.a. i henhold til statsstøtteregelemlerne gælder, at ordningen tilbydes på grundlag af objektive kriterier, og være åben for alle virksomheder i samme branche, der befinder sig i en sammenlignelig situation. Det må forventes, at jo mere snæver afgrænsning af ordningen, desto større krav vil der formentlig være til dokumentation for, at de omfattede virksomheder befinder sig i en særlig vanskelig situation og dermed er berettigede til kompensation via en aftaleordning. På den baggrund kan det ikke udelukkes, at en målretning af en aftaleordning vil skulle indeholde en række afgrænsningskriterier, eller at ordningen vil skulle tilbydes en bred kreds af virksomheder ift. at kunne opnå en statsstøttegodkendelse af en aftaleordning.

Herudover er det også et krav i statsstøtteregelemlerne, at det skal kunne sandsynliggøres, at en aftaleordning, fx med en afgiftslempelse i kombination med de givne overordnede aftalebetingelser, er med til at sikre, at der opnås et højere miljøbeskyttelsesniveau end det, der ville være opnået uden lempelsen.

Endelig skal det bemærkes, at der kan være en række praktiske udfordringer forbundet med en aftaleordning bl.a. i forhold til afgrænsning af ordningen, herunder fastlæggelse af de krævede aktiviteter, som virksomhederne skal leve op til, for at virksomhederne kan indgå i en aftaleordning. Dette kan øge de administrative omkostninger.

De tidligere aftaleordninger var i begyndelsen forsøgt målrettet energiintensive virksomheder ud fra objektive kriterier som afgiftsbelastning ift. værditilvækst. De objektive kriterier i daværende ordninger medførte imidlertid, at der var incitamenter til at bruge mere energi for at fremstå som mere energiintensiv. Dertil kom, at virksomheder, der kunne outsource arbejdskraftkrævende opgaver, ville fremstå mere energiintensive end konkurrenter, der organiserede sig på anden måde. Som en del af afgiftslovene blev indført en liste med typer af produktion, der kan anses som værende energiintensiv, som blev anvendt med henblik på at differentiere afgiften, afhængig af om produktionen er meget energiintensiv hhv. mindre energiintensiv. Denne blev også anvendt til aftaleordningen. Den såkaldte procesliste blev ligeledes kritiseret, da der i praksis skulle udøves skøn i de mange grænsetilfælde ved udarbejdelsen af listen.

Det kan søges at modvirke risiko for, at virksomheder organiserer sig på en måde, hvor de får adgang til en aftaleordning, ved at afgrænse målgruppen på baggrund af historisk data. Dette afhjælper imidlertid ikke udfordringerne med at afgrænse pba. objektive kriterier mv., hvor fx historiske organisering kan få betydning, ved anvendelse af historiske data.

Med venlig hilsen

Dan Jørgensen